

**NOWY
TEATR**

**RAPORT
Z DZIAŁALNOŚCI
ARTYSTYCZNEJ**

NOWY TEATR 2012/2013

Po wielu latach oczekiwania mogliśmy wreszcie wejść do naszej hali, czyli dawnego garażu MPO. Zabytkowy, prawie stuletni budynek powoli zaczął oddychać nowymi sprawami. Wielka radość i nowe nadzieje. W związku z tym zmieniamy znak teatru, który nawiązuje do wspaniałej architektury garażu. I otwieramy!

Teatralne otwarcie to premiera „Kabaretu warszawskiego” Krzysztofa Warlikowskiego, niepokojąco zestawiającego ze sobą czasoprzestrzenie historyczne z dzisiejszą Warszawą.

Otwieramy się na sąsiadów najbliższych i dalszych. Urządzamy spotkania o charakterze artystycznym i sąsiedzko towarzyskim. Zapraszamy gości z Afryki (taniec), muzyków drugiej edycji „Instalacji”, podczas których każdy mógł zostać wykonawcą muzyki współczesnej. Powstała też „Nowa Warszawa”, która szybko stała się wielkim przebojem, zarówno koncertowym jak i płytowym. Stanisława Celińska, Bartek Wąsik i Royal String Quartet otrzymali Wdechę.

Spróbowaliśmy nowego modelu działania – koprodukcji z teatrem prywatnym, w ramach którego powstało przedstawienie „Ichś Fiszsz”. I oczywiście gramy. Nie tylko w Polsce. W swoich podróżach dotarliśmy aż do Seulu, gdzie pokazywaliśmy „(A)pollonię”.

Budowa Międzynarodowego Centrum Kultury Nowy Teatr

Z uwagi na nadmierne koszty związane z realizacją projektu pracowni KKM Koziń Architekci, wybranego w konkursie w 2009 roku oraz brak szans uzyskania dofinansowania na jego realizację konieczne okazało się ograniczenie zakresu prac związanych z budową Centrum.

Powstał projekt modernizacji hali oraz budynku administracyjnego, którego autorem jest pracownia Piotr Fortuna Architekci. Projekt zakłada modernizację zabytkowej hali z 1927 roku, w wyniku której powstanie nowoczesna, mobilna przestrzeń zdolna przyjąć wszelkie działania instytucji interdyscyplinarnej, jaką ma być Międzynarodowe Centrum Kultury Nowy Teatr. W hali będzie mieścić się foyer z restauracją lub kawiarnią, główna sala widowiskowa, sala prób pełniąca także funkcję małej sceny, dwupoziomowe zaplecze artystyczne (garderoby, charakteryzatornia) oraz zaplecze techniczne. Zrealizowane zostanie także nowe zagospodarowanie terenu zewnętrznego oraz modernizacja budynku administracyjnego.

Trwały również przygotowania do konsultacji społecznych na temat zagospodarowania terenu.

Został wykonany audyt energetyczny hali warsztatowej wraz z obliczeniem efektu ekologicznego budynku. W I półroczu 2013 roku wymienione zostało także podłóże w nawie głównej hali. Wykonana została nowa żelbetowa posadzka.

Trwały prace nad przygotowaniem wniosku aplikacyjnego w ramach Norweskiego Mechanizmu Finansowego i Mechanizmu Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

29-30 września 2012, Nowy Teatr

Proszę wejść, czyli między nami sąsiadami

Nowy Teatr dla sąsiadów, starszych i młodszych z okazji otwarcia Hali warsztatowej Nowego Teatru, czyli dawnej hali MPO. W ten wrześniowy weekend po raz pierwszy zaprosiliśmy mieszkańców z dalszych i bliższych okolic do spotkania i wspólnego świętowania. Przygotowaliśmy specjalny program dla sąsiadów w każdym wieku – od gier, zabaw i muzyki, po porady prawne i spotkania na temat idei spółdzielczości socjalnej. Zorganizowaliśmy Bio Bazar, pchli targ, Krwioobieg książek oraz Bank wolnego czasu, w ramach którego sąsiedzi mogli się wymieniać usługami i umiejętnościami. Bogusław Deptuła, historyk sztuki i znawca kuchni, gotował przysmaki według receptur literackich. Odbyła się również promocja książki Sylwii Chutnik i Mikołaja Długosza „Proszę wejść” wydanej przez Nowy Teatr.

Liczba wydarzeń: 10
Liczba widzów: 1100

**This
is
Maggie
the
Cat...**

15 października 2012, Nowy Teatr

Tennessee Williams

Kotka na gorącym blaszanym dachu

Czytanie towarzyszyło wydaniu zbioru dramatów Tennessee Williama „Tramwaj zwany pożądaniem i inne dramaty” w przekładzie Jacka Poniedziałka. Zbiór ukazał się nakładem wydawnictwa Znak.

Po czytaniu odbyło się spotkanie i dyskusja z autorem nowego przekładu.

Przekład: Jacek Poniedziałek

Opieka reżyserska: Szymon Kaczmarek

Światła: Katarzyna Łuszczuk

Muzyka: Żeliszaw Żeliszawski

Czytają: Joanna Drozda, Maria Maj, Magdalena Popławska, Adam Ferency, Szymon Kaczmarek, Mateusz Lewandowski, Maciej Stuhr, Żeliszaw Żeliszawski

Liczba widzów: 150

18-21 października 2012, Nowy Teatr

Orientacja: Taniec Afryka

Pierwsza edycja nowego festiwalu tańca.

18 października 2012

Le Cargo

W przejmującym i intymnym solo „Le cargo” Faustin Linyekula prowadzi widza przez bogatą i burzliwą historię Konga. Poznajemy historię jego powrotu do Obilo, wioski w Kongo, w której spędził dzieciństwo. Historyczne migawki z kongijskiej wioski stają się pretekstem do zadawania sobie pytań: co to znaczy tańczyć? Czy można tańczyć poza kontekstem swojego pochodzenia i historii? Jakie znaczenie ma naprawdę taniec i sztuka jeśli nieustająco musisz konfrontować się z wojną, kryzysem, wojną, kryzysem i tak w kółko? Dotykający i silnie skoncentrowany taniec, monolog ruchów i gestów są poszukiwaniem śladów przeszłości, która jeszcze długo pozostanie niezrozumiana. Nasycony sugestywną muzyką i silną osobistą narracją, Linyekula zjawiskowo bada związek ciała z tańcem – językiem, który od ponad dekady służy mu do opowiadania historii swojego kraju.

Choreografia i wykonanie: Faustin Linyekula
Muzyka: Flamme Kapaya i perkusiści z Obilo
Produkcja: Studios Kabako / Virginie Dupray. Koproducent: Centre National de la Danse przy wsparciu DRAC Ile-de-France

Liczba spektakli: 1
Liczba widzów: 150

19 października 2012

Koncert Baloji et l'orchestre De La Katuba

Baloji sam siebie nazywa Afropejczykiem. Jego styl muzyczny jest fuzją hip-hopu z innymi gatunkami muzyki afrykańskiej: od soukous przez afrykański funk, soul, reggae i folk. „I'm Goin' Home... nakuenda” - tak kończy się pierwsza płyta Baloji, zatytułowana „Hotel Impala”. Dla kongijsko-belgijskiego artysty, urodzonego w 1978 roku w Lubumbashi, dorastającego w czasach kryzysu w Walonii, te końcowe słowa oznaczały zarazem nowy początek. Tam nie jestem do końca Kongijczykiem, tu nie czuję się całkiem Belgiem. I o tym właśnie traktuje pierwsza płyta Baloji – o trzydziestoletnim mężczyźnie w poszukiwaniu tożsamości. Teksty piosenek, śpiewanych w różnych stylistykach – od uduchowionego soulu po beatbox – opowiadają koleje jego życia. Płyta powstała jako odpowiedź na pytanie, które zadała mi moja biologiczna matka podczas naszej jedynej rozmowy telefonicznej w kwietniu 2005 roku: co porabiałeś przez ostatnie 25 lat?

Liczba wydarzeń: 1
Liczba widzów: 250

20-21 października 2012

Solid Gold

Tytuł nawiązuje zarówno do popularnego w Stanach w latach 80-tych programu telewizyjnego, płyty, która sprzedała się w przekraczającym milion nakładzie, jak i do bogactw naturalnych, którymi może poszczycić się Kongo. Podczas gdy mocarze świata polityki rozdzielają między siebie złoto, diamenty czy tytan, prawdziwe bogactwo twórcze i intelektualne – młode pokolenie Konga – wciąż pozostaje niezauważone. 30-minutowy performance prowadzi widza przez bogatą historię hip hopu – od jego najwcześniejszych form wywodzących się z tańca afrykańskiego po współczesną formę tańca ulicznego, popularnego dziś w Kongo. Bogactwo formy i stylu, który kształtował się przez dekady, sięga również do form tańca popularnych w latach 20. w Harlemlu, na Broadwayu czy na nowojorskiej scenie w latach 70/80.

Koncept: Ula Sickle

Współpraca: Dinozord i Yann Leguay

Performance: Dinozord

Produkcja: Caravan Production for Rebecca September vzw

Liczba spektakli: 2
Liczba widzów: 120

20-21 października 2012

Jolie

Tematem spektaklu, stworzonego z i dla kongijskiej tancerki Jolie Ngemi, jest refleksja nad ideą piękna w muzyce i w tańcu jej kraju, w których – jak pisze krytyk sztuki Achille Mbembé – zderzające się ze sobą sprzeczności, brzydota i hałas życia codziennego w Kongo, ulegają sprężeniu i przetworzeniu. Jolie, ze swojej kobiecej perspektywy, przekazuje publiczności energię, determinację i twórczy potencjał nowego pokolenia kongijskich artystów.

Koncept: Ula Sickle

Współpraca: Jolie Ngemi & Yann Leguay

Performance: Jolie Ngemi

Produkcja: Caravan Production for Rebecca September vzw

Koprodukcja: Rencontres Chorégraphiques Internationales de Seine

Saint-Denis (Paris FR), Kaaitheater (Brussels BE), KVS (Brussels

BE), B:OM Festival (Seoul KR) przy wsparciu Ministerstwa Kultury,

Sportu i Turystyki oraz Korea Arts Management Service,

a także Wspólnoty Flamandzkiej Regionu Miasta Stołecznego Brukseli (VGC)

Liczba spektakli: 2

Liczba widzów: 94

Projekt Fundacji Nowego Teatru

Kuratorka: Joanna Nuckowska

Premiera: 28 października 2012, Teatr IMKA

Hanoch Levin

Ichś Fischer

Levin opisuje tu, inaczej niż w pozostałych swoich dramatach, mężczyznę z jego obsesjami i lękami, których głównym obiektem jest kobieta. Ten tekst to seria surrealistycznych, groteskowych, a równocześnie bolesnych wizji umierania.

„Ichś Fischer” to spektakl o kryzysie mężczyzny, jego porażce życiowej, a w rezultacie decyzji o samobójstwie. To scenariusz o umieraniu, to ostatnie sekundy, w których odbywa się nierealna, symboliczna podróż Ichsia w poszukiwaniu własnej tożsamości. Podróż w dotarciu do „istoty kobiety”... Kim jest...? Dlaczego tak mało o niej wiem...? Dlaczego budzi we mnie lęk...? To również sen o jednej kobiecie, ciągle innej, przybierającej różne imiona, ale ciągle tej samej, o której bohater marzy i którą kocha, którą może kiedyś stracić.

Przekład: Agnieszka Olek

Adaptacja i reżyseria: Marek Kalita

Scenografia: Marek Kalita

Współpraca scenograficzna, realizacja scenografii, kostiumy:

Katarzyna Adamczyk

Reżyseria światła: Katarzyna Łuszczuk

Dramaturgia: Tomasz Śpiewak

Opracowanie muzyczne: Piotr Polak

Asystent reżysera: Adam Kasjaniuk

Inspicjent: Łukasz Józków

Obsada: Marek Kalita, Aleksandra Popławska, Jacek Poniedziałek,
Piotr Polak, Wenanty Nosul, Stephano Sambali, Wwarwzky Wez
Kombo Bouetoumoussa.

Koprodukcja Nowego Teatru i Teatru IMKA

Liczba spektakli: 3

Liczba widzów: 395

Marek Kalita stworzył w teatrze IMKA rolę swojego życia jako aktor

Marek Kubiak, Teatr dla Was

Przedstawienie jest pokazem świetnego aktorstwa. Oprócz Marka Kality na szczególne zainteresowanie zasługuje Aleksandra Popławska. Znakomicie sprawdza się w roli kobiet dominujących, ekscentrycznych, ale też poszukujących miłości. Jacek Poniedziałek świetnie łączy postacie meksykańskiego playboya, filozofa, dyrektora cyrku i kierowcy rajdowego. Do tego Piotr Polak w roli ekscentrycznego hydraulika.

Jan Bończa-Szabłowski, Rzeczpospolita

Premiera: 7 grudnia 2012,
Sala koncertowa im. W. Lutosławskiego, Polskie Radio

Nowa Warszawa

Warszawskie szlagiery w interpretacji Stanisławy Celińskiej. Dwanaście piosenek w nowych aranżacjach Bartka Wąsika i Royal String Quartet prowadzi z Balu na Gnojnej przez liryczne, heroiczne i sentymentalne miejsca Warszawy.

Na płycie Nowa Warszawa – i podczas koncertów – słyszymy dźwięki dawnej Warszawy, popularnie piosenki autorstwa takich wykonawców, jak Czesław Niemen, T.Love i Beata Kozidrak, a nawet motyw muzyczny stworzony przez Davida Bowie pod wpływem krótkiego spaceru po Warszawie. Wszystko to wyśpiewane hipnotycznym głosem Stanisławy Celińskiej, którą publiczność pokochała nie tylko za jej kreacje aktorskie, ale również doskonałe recitale wokalne („Domofon, czyli śpiewniczek domowy Stanisławy C.”, „Piękny świat”).

Wykonawcy: Stanisława Celińska (wokal), Bartek Wąsik (fortepian), Royal String Quartet w składzie: Izabella Szałaj-Zimak (I skrzypce),

Elwira Przybyłowska (II skrzypce), Marek Czech (altówka), Michał Pepol (wiolonczela).

Aranżacje: Bartek Wąsik
Reżyseria światła: Katarzyna Łuszczuk
Pomysłodawca projektu: Mike Urbaniak

Produkcja: Nowy Teatr
Koprodukcja: Polskie Radio SA

Liczba wydarzeń: 11
Liczba widzów: 7396

[...] Głosie, w którym jest melancholia (chroniąca przed rozpaczą), namiętność (będąca albo wstępem do, albo zastępstwem prawdziwej miłości), polifonia doświadczeń (a wśród nich na pewno wzruszenie, wściekłość, utrata czy ból), siła (bez niej nie byłoby tego, co od kilkunastu lat oglądamy na scenie w spektaklach Krzysztofa Warlikowskiego), wreszcie ciepło (do którego chciałoby się zbliżyć, bo nie parzy, tylko ogrzewa).

Ale ta płyta to nie tylko głos Stanisławy Celińskiej. To także małe i wielkie słowa o Warszawie (m.in. Wojciech Młynarski, Andrzej Włast, Agnieszka Osiecka, Konstanty Ildefons Gałczyński, Julian Tuwim, Muniék Staszczuk), i świetna muzyka (m.in. Szpilman, Niemen, Sojka, Matuszkiewicz, Karasiński) podana w genialnych – nie bójmy

się tego słowa – aranżacjach Bartka Wąsika z udziałem Royal String Quartet [...]

Jest taki stary winylowy krążek Ireny Santor pod tytułem „Moja Warszawa”. Dla niektórych mityczny. A wiemy, że w historii kultury mogą istnieć różne wersje danego mitu. Właśnie powstała nowa. Na imię jej „Nowa Warszawa”, na nazwisko „Stanisława Celińska”. Ja wybieram właśnie tę wersję.

Tomasz Cyz, Dwutygodnik

Nie mam wątpliwości, że płyta „Nowa Warszawa” będzie należała do najważniejszych pozycji 2013 roku. Andrzej Wajda, zapytany kiedyś o Celińską, zestawiał jej dwie kreacje: Niny w „Krajobrazie po bitwie” oraz kobiety z peep-show w „Oczyszczonych” Sarah Kane w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego, powiedział wówczas zaledwie kilka słów: – No, to jest cały los. Trafił w sedno. Płyta „Nowa Warszawa” to właśnie los. Przypuszczalnie można było to zagrać inaczej, efektowniej zaśpiewać. Ale Stanisława Celińska dała nam siebie. Jest Warszawą.

Łukasz Maciejewski, Dziennik

To przedsięwzięcie urodziło się z czepku i ze srebrną tyżeczką w ustach. Było z góry skazane na sukces [...] Ja w każdym razie - z wrodzonej przekory - postanowiłam nie dołączać do chóru pochlebców. Złamałam się już przy pierwszym koncercie, po czym utwier-

dziłam się w zachwycie [...] i teraz mam obawy, że będę jeździła za wykonawcami niczym grupie za Frankiem Zappą. Co takiego sprawia, że Celińska jest równie przekonująca w melorecytowanej Warszawie Muńka Staszczyka, w gettowej wersji Szetete Bełz [...]? Przede wszystkim sprawia to sama Celińska, która niczego nie odgrywa i nie odśpiewuje, tylko łączy te pozornie nieprzystające do siebie utwory w fascynującą opowieść o mieście, które zna od podszewki, o życiu w tym mieście, które nie zawsze ją rozpieszczało, o swojej miłości do tego miasta, które mimo wszystkich swoich zalet potrafi skrzywdzić i zranić - jak żywy, prawdziwy człowiek.

Sprawiają to również porywające aranżacje Wąsika: wielobarwne i nastrojowe, choć nigdy nazbyt dosłowne, wyrafinowane, ale nie przerafinowane, żeby mogły trafić do szerszego kręgu odbiorców, nie obrażając zarazem poczucia smaku wyrobionego słuchacza. [...] Trafiła się też nizej podpisana, która usłyszała wstęp do Balu na Gnojnej w stylu późnych kwartetów Szostakowicza i wbiło ją w fotel, bo nareszcie ktoś zrozumiał, o czym jest ta piosenka. A kiedy do kwartetu dołączyła Cleińska, łzy się polały na całej widowni.

Dorota Kozińska, Ruch Muzyczny

24-30 stycznia 2013, Nowy Teatr

Kohezja

Wystawa studentów ASP w Warszawie

Wystawa studentów Pracowni Działań Przestrzennych Mirosława Bałki. Wydział Sztuki Mediów i Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie

Studenci z Pracowni Działań Przestrzennych podjęli próbę rozpoznania i twórczej adaptacji przestrzeni zmieniającej funkcję z bazy MPO na siedzibę Nowego Teatru. Studenci wykorzystując różne media, artykułują swoją wrażliwość estetyczną i określają możliwości wpływu na kształt transformacji. Definiując miejsce oraz wymieniając poglądy z reprezentantami tego miejsca i okolicy, zakreślają i badają obszary nowej komunikacji. Zwracają uwagę na problemy społeczne i polityczne występujące w trakcie procesu przemiany.

Kohezja – zjawisko stawiania oporu przez ciała fizyczne poddawane rozdzielaniu na części. Jej miarą jest praca potrzebna do rozdzielania określonego ciała na części, podzielona przez powierzchnię powstałą na skutek tego rozdzielania.

Koordynacja: prof. Mirosław Bałka
Asystentka: Karolina Kubik

Artyści:

Magdalena Angulska
Krzysztof Bagiński
Anna Bajorek
Marcin Bednarczyk
Oskar Chmioła
Mateusz Choróbski
Zofia Czerniakowska
Norbert Delman
Nanda Gamarra
Magdalena Grundwald
Michał Huszcza
Adam Janisch
Marcelina Jarnuszkiewicz
Anna Jochymek
Karol Kaczorowski
Anna Kasperska
Marcin Kosakowski
Sebastian Krok
Hanna Linkowska
Fernando García Méndez
Marta Mielcarek

Justyna Misiuk
Marcin Morawicki
Marta Mroczkowska
Michalina Musielak
Tymon Nogalski
Dominika Olszowy
Agnieszka Sobczak
Maria Tobała

Mirosław Bałka- artysta rzeźbiarz. Od 1985 roku intensywny uczestnik życia artystycznego w kraju i zagranicą. Twórca pomnika ofiar promu „Estonia”, Sztokholm ,1998. Brał udział w Documenta Kassel (1992), Biennale w Wenecji (1990,1993,2003,2005), Biennale w Sao Paulo (1998), Biennale w Sydney (1992,2006), Biennale w Santa Fe (2006). W 2009 zrealizował projekt „How It Is” w Turbine Hall w Tate Modern, Londyn. Od 2008 prowadzi PDP w Katedrze Intermediów Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu.

Karolina Kubik - ukończyła Liceum Plastyczne w Zduńskiej Woli i Akademię Sztuk Pięknych w Poznaniu. Pracuje na granicach definicji, tworzy performance, w teatrze nie inspirowane jej jedynie teatr. Pisze prozę i poezję, buduje instalacje i video instalacje, przede wszystkim instalacje. Interesuje się Sztuką Dokumentacji jako Sztuką z Dokumentacji i statusem Video Artu. Bada możliwości wpisania widza w relacje podmiotowościowe. Brała udział w kilku wystawach grupowych i festiwalach performance art w kraju i za granicą. Od 2010 r. współpracuje z Mirosławem Bałką w Pracowni Działań Przestrzennych.

Zadaniem Pracowni Działań Przestrzennych jest podjęcie próby rozpoznania i twórczego kształtowania przestrzeni, w których się poruszamy i działamy.

Określając swoje Miejsce, wymieniając poglądy z reprezentantami innych miejsc studenci zakreślają strefy komunikacji i badają ich wzajemne przenikanie. Studenci Pracowni Działań Przestrzennych podejmują działania nie tylko na terenie ASP, ale również na terenie miasta Warszawy. Chcą zwrócić uwagę na problemy społeczne i polityczne występujące w przestrzeni, w której się poruszają.

Liczba widzów: 500

Od 23 marca do 30 czerwca 2013, , Nowy Teatr

Nowy Targ

Nowy Targ to wyjątkowe, cykliczne przedsięwzięcie, dzięki któremu można zrobić smakowite zakupy u lokalnych, małych producentów, również tych certyfikowanych ekologicznie. W sprzedaży produkty wyhodowane bez chemii, pestycydów i szkodliwych dla zdrowia substancji. Oprócz tego muzyka na żywo, warsztaty, zabawy rodzinne i zdrowe potrawy serwowane przez warszawskie restauracje.

W ramach wydarzeń towarzyszących targowi odbyły się m.in. garażówka, gra miejska, warsztaty dla dzieci, koncerty, malowanie muralu, pokaz filmów animowanych, inauguracja Reliefu Marty Paulat i Jana Mioduszewskiego na fasadzie Nowego Teatru, pokaz przygotowywania i degustacja wegańskich burgerów z www.jadlonomia.com, czytanie książki „Przygody Misia Kazimierza” w ramach Dni Teatru na Mokotowie, warsztaty projektowania graficznego i malowania mebli dla dzieci z MALAFOR, dzień gier planszowych, warsztaty wykonywania fotografii prowadzone przez Lucynę Galik z www.ciemnaizba.pl, psoty i gałgaństwa Pchły Szachrajki, pieczenie słodkości pod okiem historyka sztuki Bogusława Deptuły, pokaz filmów animowanych, warsztaty slow-foodowe dla dzieci.

Liczba wydarzeń: 13

Liczba uczestników: 2000

26 maja – 2 czerwca 2013, Nowy Teatr

Kabaret Warszawski

Nowy spektakl Krzysztofa Warlikowskiego inspirowany tekstami Christophera Isherwoda i filmem „Shortbus” Johna Camerona Mitchela.

Premiera, zaplanowana na maj, została przesunięta ze względu na kontuzję aktorki, która zaskoczyła wszystkich i zagrała z poważną kontuzją, dzięki czemu mógł odbyć się pokaz przedpremierowy. W kolejnych zaplanowanych terminach odbyły się jednak pokazy jedynie drugiej części spektaklu.

Dwie odległe w czasie rzeczywistości – Niemcy czasów Republiki Weimarskiej, w których władzę stopniowo przejmują faszyci oraz Nowy Jork po 11 września to czasoprzestrzenie nieomal laboratoryjne, w których uwarunkowania historyczne wyzwalały najbardziej poukrywane i wyparte lęki, seksualne i erotyczne fobie i niespełnienia, wywołując ogromne napięcia i prowadząc do wielu kryzysowych sytuacji. W tych dwóch światach przegląda się dzisiejsza Warszawa. Łącząc te dwie czasoprzestrzenie, reżyser stawia pytanie o to, jakie są dziś granice czy ograniczenia wolności. W epoce uniformizacji i opresywnej normalizacji zachowań, częściowo przeprowadzonej

„dla wspólnego bezpieczeństwa” prawo jednostki do bycia sobą, do swobodnego wyrażania siebie jest coraz bardziej ograniczone i kwestionowane. Społeczna norma staje się rodzajem więzienia. Ta swoista prohibicja swobodnych zachowań znajduje ujście w przestrzeniach zamkniętych, nieomal podziemnych, gdzie wchodzi tylko wtajemniczeni. Teatr jest taką przestrzenią. Tym razem jednak Warlikowski, znany z tego, że prowokuje widzów do nieustannej rozmowy, dyskusji i debaty, sięga po formę i poetykę kabaretu, w której bezpośredni zwrot do widza i nieustanne łamanie konwencji narzucających czwartą ścianę, należą do podstawowych zasad. Kabaret z zasady jest przestrzenią wolności i trwającego permanentnie porządku karnawału.

„Kabaret warszawski” to zespół Nowego Teatru konfrontujący się z wieloma scenariuszami opresji. Spektakl portretuje grupę artystów, dla których sztuka jest głównym sensem działania. Ale sztuka nie odwdzięcza się. Przeciwnie, gubi poświęcających się jej artystów, umożliwiając życie zarazem je uniemożliwia zatruwając wątpliwościami. Warlikowski tworząc przestrzeń terapii i uwalniania lęków i tabu pokazuje też zagrożenia i opresje, jakie automatycznie generują się wokół tego rodzaju enklaw.

Reżyseria: Krzysztof Warlikowski

Adaptacja: Krzysztof Warlikowski, Piotr Gruszczyński, Szczepan Orłowski

Dramaturgia: Piotr Gruszczyński

Scenografia i kostiumy: Małgorzata Szczęśniak

Muzyka oryginalna: Paweł Mykietyn

Reżyseria światła: Felice Ross

Ruch: Claude Bardouil

Animacje: Kamil Polak

Obsada: Stanisława Celińska, Magdalena Cielecka, Ewa Dałkowska, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik, Maja Ostaszewska, Magdalena Popławska, Claude Bardouil, Andrzej Chyra, Bartosz Gelner, Wojciech Kalarus, Redbad Klijnstra, Zygmunt Malanowicz, Piotr Polak, Jacek Poniedziałek, Maciej Stuhr.

Muzycy: Paweł Bomert, Piotr Maślanka, Paweł Stankiewicz, Fabian Włodarek.

Producent: Nowy Teatr

Koproducenci: Festival d'Avignon, Les Théâtres de la Ville de Luxembourg, Théâtre National de Chaillot, Paryż, Théâtre de la Place, Liège, La Comédie de Clermont-Ferrand – scène nationale, Narodowy Instytut Audiowizualny

Sfinansowano ze środków: Miasto Stołeczne Warszawa, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Liczba przedstawień: 6

Liczba widzów: 1621

Mówienie o seksie bez pruderii, wulgarności czy półpornograficznych klisz - w polskiej kulturze to naprawdę spore osiągnięcie.

Witold Mrozek, Gazeta Wyborcza

Cielecka, budując postać Sally Bowles, poszła na całość, w walce o sceniczny sukces jest równie bezwzględna jak jej postać. Bezwstydną, czarującą, nadaktywną, upadła i oszałamiającą. Niech się chowa Sally Lizy Minelli z „Kabaretu”! Takiej Cieleckiej nigdy dotąd nie widzieliście, taka Cielecka wyzwala się ze wszystkich dotychczasowych stereotypów i zasufladkowań. Jest genialną i energetyczną wokalistką, perwersyjną tancerką w peep-show, namiętną kochanką i wielką diwą odbierającą Oscara. Cyniczną karierowiczką i emocjonalnym destruktem. Kobieta bluszczem i kobietą rakieta.

Maciej Nowak, Przekrój

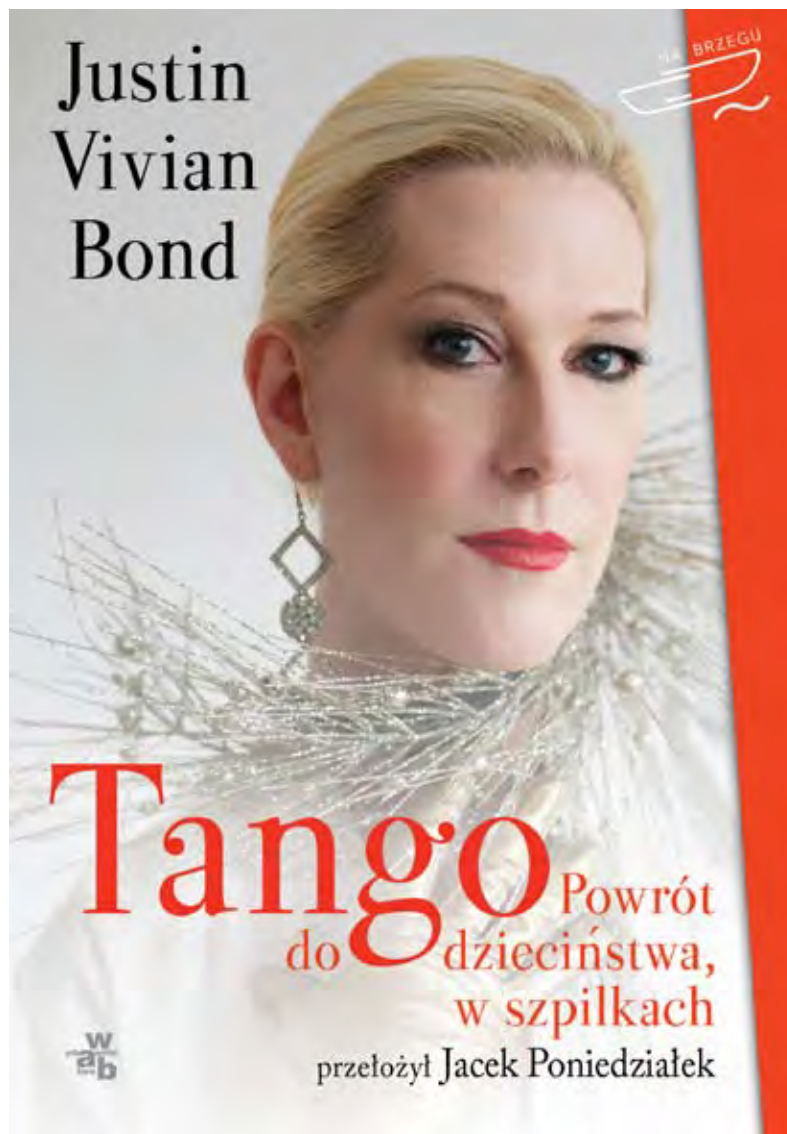
„Penis”, „pochwa”, „odbyt” - w żadnym innym teatrze w Polsce te słowa nie padają równie często, z równym przekonaniem. Nie trzeba wyjaśniać, że te części ciała, będące źródłem rozkoszy hetero- i homoseksualnej, są częściami ciała politycznego.

Marcin Kościelniak, Tygodnik Powszechny

[...] Najlepsze od lat przedstawienie Krzysztofa Warlikowskiego. „Kabaret warszawski” w wielu momentach olśniewający [...] zdaje się dla Krzysztofa Warlikowskiego przedstawieniem granicznym.

Jacek Wakar, Dziennik Gazeta Prawna

27 maja 2013, Nowy Teatr

Justin Vivian Bond

Koncert i premiera autobiograficznej książki kultowej postaci amerykańskiej sceny queer.

Czytanie fragmentów książki, czyta Jacek Poniedziałek
Krótkie spotkanie z autorką, prowadzenie Agnieszka Graff,
podpisywanie książki.

Koncert kultowej postaci amerykańskiej sceny queer, która zastąpiła w filmie Johna Camerona Mitchella „Shortbus”. Recital poprzedziło podpisywanie autobiograficznej książki „Tango. Powrót do dzieciństwa, w szpilkach”, wydanej nakładem wydawnictwa WAB. Książkę przełożył Jacek Poniedziałek, przedmowę napisał Piotr Gruszczyński.

Mx Justin Vivian Bond - amerykańska artystka, transseksualistka i aktywistka LGBT (Lesbians, Gays, Bisexuals, Transgenders) opowiada o swoim dorastaniu, zdominowanym przez napięcie między własnymi pragnieniami a presją wychowania. W swoich szokujących, ale do bólu szczerych wspomnieniach z dzieciństwa

autorka zabiera nas na amerykańskie przedmieścia lat siedemdziesiątych, gdzie mieszczańska mentalność mieszkańców ściera się z silną, wykraczającą poza stereotypy osobowością przyszłej artystki. Justin nie chce być chłopcem, nie lubi chłopięcych zabaw ani obowiązków, w domku na drzewie urządza miejsce schadzek, szkoli się w omijaniu ograniczeń płci, a epizod fanatycznej religijności traktuje jako kolejne ćwiczenie do swojej najważniejszej roli – całego życia.

Książka Justina Vivian Bonda była jednym z kontekstów scenariusza „Kabaretu warszawskiego” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego.

Justin Vivian Bond (1963) – amerykańska pisarka, piosenkarka, malarka i performerka. Aktywistka ruchu LGBT. Początkiem jej kariery była rola Kiki du Rane w kabarecie „Kiki and Herb” nominowanym do Tony Award. Popularność przyniosła jej rola w filmie „Shortbus” Johna Camerona Mitchella. Wydała również dwa albumy „Dendrophile” oraz „Silver Wells”. „Tango”, jej debiut literacki, zostało nagrodzone Lambda Literary Award.

Liczba widzów: 190

John Cameron Mitchell
Brian Tennessee-Clafin
Travis Jeppesen
— twórcy kultowego filmu „Shortbus”

mattachine

DJ set
29 czerwca 2013
godzina 22:00
NA LATO
Rozbrat
44

29 czerwca 2013, Na Lato, Rozbrat 44

John Cameron Mitchell

Dj set twórców kultowego filmu „Shortbus”.

John Cameron Mitchell znany jest przede wszystkim jako reżyser znakomitych i subwersywnych filmów queer, między innymi „Hedwige and the Angry Inch” czy „Shortbus”. Mało kto wie, że ten pochodzący z Teksasu filmowiec jest także znakomitym dj'em. Jego sety są wielką atrakcją wielu znaczących imprez. Nie tak dawno John Cameron Mitchell grał podczas gali rozdania Teddy Awards na festiwalu Berlinale.

Wystąpili:

John Cameron Mitchell
Brian Tennessee-Clafin
Travis Jeppesen

Wstęp wolny

Liczba widzów: 200

8-9 czerwca 2013, Nowy Teatr

I Instalacje

Druga edycja festiwalu instalacji muzycznych pod opieką kuratorską Wojtka Blecharza i Pawła Mykiety

Stary Mokotów, dzielnica willowa, ambasady, kościół i szpital. W gęstej tkance zabudowy ziele wyrwa: pusty plac z parkingiem, niska hala fabryczna. To była zajezdnia Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania, ledwo co otwarta kwatera główna Nowego Teatru, jeszcze przed remontem i adaptacją. Wokół mieszkalne bloki upstrzone balkonami, mieszkańcy na wieczornym piwku i grillu. Kilka pięter pod nimi – koncert muzyki współczesnej i festiwal instalacji.

Festiwal instalacji: co za paradoks. Oto forma, która z założenia miała ingerować w codzienną przestrzeń miejską czy nawet konwencjonalną przestrzeń wystawy, miała wytrącać z nawyków patrzenia i słuchania, prowokować i drażnić, teraz sama staje się przedmiotem kontemplacji, muzealnym niejako obiektem. Festiwal, przegląd, galeria instalacji. Inaczej wyostrzamy wzrok, gdzie indziej nadstawiamy ucha. W takich właśnie wnętrzach – jakże innych od świetlistego ogrodu i wytwornego pałacu Królikarni! – zagościła druga edycja festiwalu instalacji muzycznych.

W ramach festiwalu zaprezentowane zostały instalacje muzyczne:
Zimoun A site specific installation based on prepared cd-motors and cardboard boxes (2013)

Zimoun to jeden z czołowych w świecie, młodych instalatorów. Szwajcar z lubością rozstawia setki, jeśli nie tysiące kartonów, do których doczepione są a to piłeczki, a to wiatraczki, poruszone minisilnikami prądu stałego. Wszystko to tworzy ścianę dźwięku, ale bynajmniej nie głośny szum, lecz raczej mozaikę mikroszmerów, brzęczenie odpadów. Kolejny kontrast powstaje między monochromatycznymi, statycznymi płaszczyznami tych instalacji a wewnętrznym ruchem je napędzającym.

Jagoda Szmytka Handplay in Wunderkammer. Laboratory, organ under construction (2012)

Handplay in Wunderkammer Jagody Szmytka, Polki mieszkającej od lat w Niemczech, to swego rodzaju sekcja zwłok. Uprzednio nagrane i zanalizowane brzmienia instrumentów emitowane są przez głośniczki umieszczone wewnątrz podwieszonych pod sufitem chordofony: skrzypce, altówki, wiolonczele, gitary, a bywa że i pianino. Niektóre rezonują, niektóre milczą. Gabinet osobliwości, galeria martwych korpusów, ożywianych akustycznymi falami.

Jagoda Szmytka Watch out! of the box (as Luis B. says) - Dokumentacja na wiolonczelę, fortepian, instalację głośników i wideo (2011)

Johannes Kreidler

Music charts (2009)

Product placement (2008)

Kinetic studies (2011)

Jeśli ktokolwiek prawdziwie kontynuuje Cage'owską misję myślenia o muzyce i myślenia muzyką, to młody Niemiec Johannes Kreidler, ostatnimi czasy ulubieniec darmsztadzkich kursów i innych festiwalu. Jego performanse pokazują, że za pomocą najprostszyc narzędzi utwór można dziś skomponować ze wszystkiego, od wykresów giełdowych (Charts Music), przez prasowanie (Kinect Studies) po 70200 sampli (Product placements). Ten ostatni, króciutki, bo ledwo 30-sekundowy, noise'owy utwór stał się hitem niemieckiej popkultury, kpiąc z rygorystycznego prawa autorskiego.

Sivan Cohen Elias

Alukot. A choreography for hands and percussive sounds on a wooden surface (2011)

Alukot to właściwie nie instalacja, a balet, prawdziwa choreografia dłoni, ramion i łokci, tańczących na drewnianym stole. Delikatnie, czule, a czasem gwałtownie. Niekiedy z użyciem dodatków, ale głównie same ręce.

Marianthi Papalexandri-Alexandri

Untitled II (2010)

W dekonstrukcji instrumentu specjalizuje się także Greczynka Marianthi Papelexandri-Alexandri, która w licznych instalacjach rozkładała już flety, trąbki czy gitary. W hali Nowego Teatru przedstawiła rzecz bardziej z tradycji sound artu – dziesiątki „membrafonów”, przez które przechodzą nylonowe linki o zmiennym napięciu regulowanym silniczkami. Brzmi to niczym naturalny, południowy pejzaż dźwiękowy pełen cykad, wygląda zgoła inaczej. Kolejny paradoks: inne oko, inne ucho.

John Cage

Branches

Koordynator muzyczny: Wojtek Blecharz

Zapraszamy do udziału we wspólnym wykonaniu utworu, pokaz poprzedzą krótkie warsztaty. Zgłoszenia pod adresem: warsztaty@nowyteatr.org

To jeden z najbardziej zwariowanych utworów amerykańskiego filozofa-kompozytora. Dwadzieścia osób trąca patyczkami kolce kaktusów i innych amplifikowanych roślin w aleatorycznym porządku, wyznaczonym jak zawsze w przypadku Cage'a, starochińską Księgą przemian.

Stefan Prins & Nadar Ensemble

Fremdkörper #1 (2008)

Piano Hero #1,#2 (2011-2013)

Generation Kill - offspring 1 (2012)

W utworach Belga, jednego z najbardziej obecnie modnych twórców europejskich po kursach kompozycji, inżynierii i filozofii kultury, muzycy na żywo walczą ze swymi odbiciami w wielowarstwowej siatce zapętleń i zniekształceń. Generation Kill... stanowi inteligentną i krytyczną reakcję na aktualne doniesienia prasowe. Co mają wspólnego rewolucje arabskie inicjowane na facebooku i twitterze, brytyjskie społeczeństwo inwigilowane kamerami cctv oraz amerykańscy żołnierze wychowani na playstation i zabijający irackich cywili? Wszechobecna medialność i wirtualność staje się przedmiotem artystycznego przetworzenia w utworze na instrumentalistów ukrytych za półprzezroczystymi ekranami. Ich nagrany obrazem i dźwiękiem cały czas sterują czterej operatorzy za pomocą konsol i kontrolerów. Totalna schizofrenia.

Wydarzenie towarzyszące:

Wojtek Blecharz

Transcriptum 2

Wojtek Blecharz – muzyka, reżyseria, libretto

Ewa Maria Śmigielska – scenografia, kostiumy, video

Wojciech Puś – instalacje świetlówkowe i neonowe

Cezary Koczwarski – video i slajdy

Transcriptum to opera-instalacja zamówiona przez Teatr Wielki Operę Narodową w Warszawie w ramach cyklu Projekt P. Transcriptum jest obiektem, wydarzeniem lub operacją artystyczną, procedurą, która zawiera w sobie zapis traumy wraz ze wszystkimi śladami, które do niej prowadzą. Trauma, która jest tematem przewodnim projektu Wojtka Blecharza, może być interpretowana jako swojego rodzaju przestrzeń, izolująca i paraliżująca częściowo pamięć. Trauma wytwarza sekretne miejsce w świadomości: kryptę, która izoluje bohaterkę opery od poznania bezwzględnej prawdy o sobie samej. W Teatrze Wielkim-Operze Narodowej publiczność podzielona była na 5 grup przemierzających korytarze i pracownie opery, w których “zainstalowane” były poszczególne elementy Transcriptum.

I jak po tym wszystkim spokojnie pójść do kościoła czy wyjść na balkon na grilla i piwo? Instalacje wytrącają z codzienności, z przestrzeni i czasu. Oraz z normalnego postrzegania muzyki, instrumentów, wideo czy elektroniki. A nawet kaktusów. I dobrze. Muzyka powinna kłuć.

Liczba wydarzeń: 10

Liczba widzów: 3500

Kurator: Wojtek Blecharz

Współpraca merytoryczna: Paweł Mykietyn

Projekt dofinansowany ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Patronat medialny: Gazeta Wyborcza, Polskie Radio Dwójka, Księgarnia Traffic Club, Aktivist, Eksklusiv, Przekrój, Glissando

Nie baw się jedzeniem! - słyszymy od dziecka, tymczasem jedzenie to jeden z najbardziej kreatywnych materiałów. Udowodnił to dyrygowany przez Wojtka Blecharza „Branches“ Johna Cage’a, muzycznego wizjonera – utwór na gałęzie, kaktusy, ale też ryż, fasolę i przede wszystkim warzywa.

Aga Kozak, Zwierciadło.pl

Wszystkie te prace są obliczone przede wszystkim na zabawianie się z widzem. Pod tym względem wizyta na „Instalacjach” przypomina trochę wycieczkę do Centrum Nauki Kopernik. Nie ma w tym raczej nic złego, ponieważ Festiwal nie sili się na bycie „ważnym” i „opiniotwórczym”. I dobrze. Instalacje z pogranicza muzyki i sztuki nie są popularne, więc nie ma sensu odstraszać potencjalnych widzów zbyt rozdmuchaną nadbudową teoretyczną.

Ania Diduch, Magazyn SzUM

[...] festiwal „Instalacje”, przyniósł to, czego ostatnio brakowało choćby na „Warszawskiej Jesieni”, skoncentrowanej na klasykach awangardy, moderny i postmoderny - mianowicie skondensowaną dawkę współczesności, sztuki operującej nowym językiem, nowymi treściami i formami. Muzyka ta znalazła dla siebie odpowiednie miejsce i publiczność Nowego Teatru. Tym samym festiwal, który w tym roku miał dopiero drugą odsłonę, wyraźnie określił swoją tożsamość: poszukiwanie poprzez muzykę i dźwięk istotnych kontekstów refleksji, programowe reorganizowanie przestrzeni i sposobów słuchania oraz namysł nad środkami artystycznymi.

Rzeczywistość po rewolucji cyfrowej jest też wyzwaniem dla festiwalu - nie wystarczy dziś zestawić obok siebie kilka różnych utworów, trzeba zbudować silną i koncepcyjnie przekonującą całość. Twórcom „Instalacji” to się udało.

Monika Pasiecznik, Ruch Muzyczny

Wernisaż: 12 lipca 2013 Nowy Teatr
Wystawa trwała do 31 sierpnia 2013

Pojawia się i Znika

Archeologia scenografii Małgorzaty Szczęśniak
Koncepcja i projekt wystawy: Aleksandra Wasilkowska

Wystawa oparta o teatralną archeologię, kolaż fragmentów prac słynnej polskiej scenografki Małgorzaty Szczęśniak związanej z Nowym Teatrem w Warszawie. Jej rysunki, szkice koncepcyjne, fragmenty scenografii i kostiumów, fantomy jej wspomnień zostały na nowo zinterpretowane przez kuratorkę wystawy Aleksandrę Wasilkowską. Powstał nowy scenariusz, zbudowany z kolekcji miejsc i wybranych lejtmotywów scenografii Szczęśniak.

Wystawa rozpoczyna się na placu przed wejściem do hali MPO - obecnej siedziby Nowego Teatru - spekulacją na temat przyszłości teatru za kilka dekad oraz próbą odpowiedzi na pytanie postawione w przedstawieniu „Kabaret warszawski”: Czym byłby świat bez nas? - czyli bez teatru.

Dalsze zwiedzanie to spacer akustyczny przez zakamarki hali i labirynt przestrzeni. Wystawa pokazuje w sposób subiektywny i fragmentaryczny charakterystyczne dla Szczęśniak działania i koncepcje: ruch, performatywność przestrzeni, zatarcie granicy pomiędzy sceną a widownią, przekraczanie logiki rzeczywistości, tworzenie obrazów surrealistycznych, schyłkowych i karnawalicznych jednocześnie.

Możliwość archeologii sceny pamięci

Archeologia scenografii to wejście w głąb pamięci teatru, wędrówka w głowie scenografa, zamieszkałej nie tylko przez pojedyncze obrazy i wyglądy, ale przez całe kosmosy światów powołanych do istnienia w wyobraźni, zmaterializowanych w teatrze tą dziwną fantomową obecnością. Teatr, pozostając na zawsze miejscem spotkania, dialogu i wymiany aktorów z widzami, jest bardzo szybko zmieniającą się dziedziną sztuki. Poszukuje nieprzerwanie i z niesamowitą intensywnością nowych możliwości wypowiedzi, nowego języka. Praktycznie każde dziesięciolecie stanowi epokę w teatrze. Zmieniają się upodobania, technologie, pojawiają się młodzi twórcy z odmiennym odczuwaniem świata. W tym nurcie zawsze tkwią słupy milowe, do których można się odwoływać i porównywać. Niewątpliwie dzieło Małgorzaty Szczęśniak stanowi dziś jeden z centralnych punktów europejskiej scenografii. Niewielu jest takich gigantów. To dzieło skomplikowane, wielowarstwowe, o długiej

już historii wewnętrznej, z rozwidlającymi się ścieżkami: teatralną i operową, a zarazem dzieło bardzo spójne, konsekwentne, jednolite, nieomal ewolucyjne.

Archeologii pamięci nie można przeprowadzać samemu. Dlatego tak cenna jest obecność przy tej wystawie Aleksandry Wasilkowskiej, która sama zajmuje się scenografią, wyprowadzając swoje teatralne idee z przestrzeni architektury. Oddalona nieuchronnie pokoleniowym dystansem zobaczyła prace Małgorzaty Szczęśniak na własny sposób, przepuściła przez osobiste uniwersum wyobraźni, wchodząc natychmiast w dialog z labiryntem znaczącego i ukrytego. Ta dodatkowa warstwa nałożona na pierwotny układ zmienia wystawę w przestrzeń wielu dyskursów, które mają szansę namnożyć się w konfrontacji z widzami.

Piotr Gruszczyński

Projekt wystawy/Kuratorka: Aleksandra Wasilkowska

Dramaturgia: Piotr Gruszczyński

Muzyka: Paweł Mykietyn

Grafika: Studio Noviki

Wstęp wolny

Liczba widzów: 4000

24-28 czerwca 2013 Festiwal Malta, Poznań

Silent Malta MPO

Druga edycja Miejskiej Powieści Odcinkowej to forma miejskiej zabawy literackiej. Projekt Nowego Teatru zrealizowany został wspólnie z Festiwalem Malta i radiową Trójką. Powieść, składa się z 5 odcinków, tematycznie związanych z idiomem tegorocznej Malty. Tytuł stanowi cytat z wiersza Józefa Czechowicza: „Rytm wystukuje maleńki w piersiach motorek”. Każdy odcinek napisał inny autor dopisując się do pozostałych.

Pierwszy i ostatni odcinek napisali prozaicy: Sylwia Chutnik i Bartosz Żurawiecki (klamrę stanowią Warszawa i Poznań, skąd pochodzą autorzy). Za środkowe odcinki odpowiadają dramaturgowie, próbujący swoich sił w prozie: Anetta i Tomasz Man, Małgorzata Sikorska – Miszczuk oraz Krzysztof Bizio (Wrocław, Warszawa, Szczecin).

MPO czytają aktorzy Nowego Teatru Magdalena Popławska i Andrzej Chyra. Muzyka: Paweł Mykietyn. Autorem pomysłu jest dramaturg Nowego Teatru – Piotr Gruszczyński; za realizację odpowiadają: Barbara Marciniak i Andrzej Brzoska.

Wydawcą jest Wojciech Dorosz.

Na Malcie MPO była prezentowana w wersji dźwiękowej, w słuchawkach w przestrzeni miejskiej. Od 24 do 28 czerwca o 11.50 kolejne odcinki były publikowane na antenie Trójki. Dodatkowo powieść publikowana jest na stronie Nowego Teatru.

28 czerwca wieczorem na Malcie odbyło się spotkanie z realizatorami MPO.

3-6 lipca 2013

Heineken Opener Festival, Gdynia - Lotnisko Kosakowo

Nowy Teatr na Open'erze

Nowy Teatr po raz drugi objął pieczę nad teatralnym programem Heineken Opener Festivalu, w ramach którego zaprezentował cztery spektakle:

Polską premierę „Kabaretu warszawskiego”

reżyseria: Krzysztof Warlikowski

Nowy Teatr

„Nancy. Wywiad”

reżyseria: Claude Bardouil

Nowy Teatr

„Courtney Love”

reżyseria: Monika Strzępka

Teatr Polski we Wrocławiu

„Paw królowej”

reżyseria: Paweł Świątek

Narodowy Stary Teatr z Krakowa

Każdy ze spektakli pokazany został cztery razy.

„Kabaret warszawski” liczba widzów 2200

„Nancy. Wywiad” liczba widzów 600

„Courtney Love” liczba widzów 1500

„Paw królowej” liczba widzów 800

Przeгляд teatralny na gdyńskim festiwalu Open'er - niegdyś tylko muzycznym, dziś już interdyscyplinarnym, był najciekawszym wydarzeniem artystycznym podczas całej imprezy na lotnisku Gdynia-Kosakowo. [...]

Wszystkie spektakle bardzo muzyczne i kto wie, kiedy pojawi się na Open'erze znowu taka gratka, jak tegoroczny, teatralny line-up.

Piotr Wyszomirski, Gazeta Świątojańska

Tysiące widzów, kolejki do wejścia i żywiołowe reakcje widowni. Teatralny program na zakończonym w sobotnią noc festiwalu Open'er w Gdyni okazał się wielkim sukcesem. Wspólna inicjatywa organizatora festiwalu (agencji Alter Art.) i warszawskiego Nowego Teatru buduje nową jakość w nie tylko w polskiej, ale i w europejskiej kulturze. Odzew na ten niełatwy w odbiorze innowacyjny teatr i taniec zaskoczył wszystkich: pięć tysięcy wejściówek rozeszło się w mniej niż pół godziny, od zgłoszeń zawiesił się festiwalowy serwer, spektakle chciało zobaczyć nawet pięć razy więcej osób. Przed teatralnymi namiotami ustawiały się kolejki widzów. Przecierałem oczy ze zdumienia, widząc pielgrzymki ciągnące z pola namiotowego na „Kabaret warszawski”, który rozpoczynał się o 11 rano, kilka godzin po zakończeniu ostatniego nocnego koncertu. Młoda publiczność reagowała na spektaklu Warlikowskiego jak na koncercie rockowym, nagradzała aktorów okrzykami, gwizdami i tupaniem. Jednocześnie potrafiła w skupieniu śledzić akcję przedstawienia, które trwało pięć bitych godzin.

Roman Pawłowski, Gazeta Wyborcza

1 sierpnia 2013 Muzeum Powstania Warszawskiego

Kamienne niebo zamiast gwiazd

Spektakl powstał z okazji obchodów rocznicy Powstania Warszawskiego

Nowoczesny projekt teatralny, w którym historyczny temat spotyka się z radykalnym eksperymentem scenicznym. Inspirując się powieścią Jerzego Krzysztonia „Kamienne niebo”, która o Powstaniu Warszawskim opowiada z perspektywy ukrywających się i uwięzionych w piwnicy cywilów, twórcy – reżyser Krzysztof Garbaczewski i autor tekstu Marcin Cecko – konstruują świat, w którym izolacja, poczucie zamknięcia i desperackie próby przeżycia stają się uniwersalną metaforą funkcjonującą dziś, a to co martwe, powstaje z grobu, by poruszać się wśród żywych.

Spektakl zamiast przenosić widza w czas historyczny podąża tropem postpamięci, którą autorka pojęcia, Marianne Hirsch, opisuje jako „konsekwencję traumatycznego przypomnienia, ale – w odróżnieniu od zespołu stresu pourazowego – na poziomie pokoleniowym. To struktura transpokoleniowej transmisji traumatycznej wiedzy i doświadczenia”. W jaki więc sposób Powstanie Warszawskie koduje się w pamięci „drugiego” i „trzeciego” pokolenia, w jaki sposób te pokolenia na nowo „zapisują pamięć” o Powstaniu, w jaki sposób Powstanie „wciąż żyje”?

To też opowieść o mieście doświadczonym i zrekonstruowanym, tak jak rekonstrukcji poddana zostaje złamana kość, mieście, z którego ciała wciąż wyjmujemy się szrapnele i niewybuchy z czasów II Wojny Światowej, a z drugiej strony żyjemy w nim i marzymy o jego rozwoju i lepszej, niż przeszłość, przyszłości.

Reżyseria: Krzysztof Garbaczewski

Tekst i dramaturgia: Marcin Cecko

Video: Robert Mleczko / Marek Kozakiewicz

Kostiumy: Svenja Gassen

Muzyka: Julia Marcell

Scenografia: Krzysztof Garbaczewski / Jan Strumiłło

Reżyseria światła: Jacqueline Sobiszewski

Obsada:

Justyna Białowąs

Dominika Biernat

Tomasz Bazan

Sebastian Łach

Grażyna Misiorowska

Marta Ojrzyńska

Sebastian Pawlak

Paweł Smagała

Andrzej Szeremeta

Justyna Wasilewska

Krzysztof Zarzecki

Agnieszka Żulewska

Koprodukcja Nowego Teatru i Muzeum Powstania Warszawskiego

Liczba przedstawień: 5

Liczba widzów: 1200

„Kamienne niebo zamiast gwiazd”, inspirowane sytuacją uwięzienia w bunkrze z powieści Jerzego Krzysztonia, jest rzeczywiście kijem wsadzonym w szprychy narodowej mantry o wygranej mimo porażki. A jednocześnie doskonałym teatrem, w którym lotem koszącym przez mechanizmy postpamięci i popkulturowego pastiszu pędzimy wprost na zderzenie czołowe z pomnikową figurą wyjątkowego miasta i jego dzielnych mieszkańców. Wyjątkowych także dlatego, że i dziś wciąż „pamiętamy”. Spektakl jest bowiem przede wszystkim gorzkim komentarzem do współczesności. Paweł Soszyński, Dwutygodnik. Przedstawienie nawiązuje do komiksu “The Walking Dead”, znanego w Polsce lepiej z serialowej adaptacji. W postapokaliptycznym świecie tego komiksu wirusem przemieniającym w zombie zarażony jest każdy. Podobnie - zdaniem autorów spektaklu - jest z pamięcią zbiorową. Jednak w “Kamiennym niebie...” dowodzą, że im bardziej pamięć powstania jest na każdym kroku eksploatowana jako fundament polskiej tożsamości, tym bardziej staje się komiksowa i przez to oderwana od prawdziwej historii. Stąd decyzja, by zamiast opowiedzieć, jak było “naprawdę”, pokazać epidemię pamięciowej obsesji, od której nie ma ucieczki.

Witold Mrozek, Gazeta Wyborcza

Edukacja

15-30 września 2012, Nowy Teatr

Niekrytyk Krytyk

Warsztaty Teatralne Dla Gimnazjalistów

Cykl weekendowych zajęć dla młodzieży w wieku okołogimnazjalnym, pokazujących modele i sposoby działania teatru. Grupa dyskusyjna pracująca na bazie konkretnych realizacji teatralnych współpracowała z artystami Nowego Teatru, m.in. Magdaleną Popławską oraz tworzyła własne wypowiedzi artystyczne. Kilkanaście godzin zajęć uwrażliwiło młodzież na sprawy komunikacji w teatrze, zmagania z teatralnymi konwencjami czy wreszcie obowiązek intensywnej rozmowy artysty z publicznością.

Kuratorka i prowadząca: Anna Smolar

Udział w warsztatach był bezpłatny.

Liczba wydarzeń: 6

Liczba uczestników: 20

18 października 2012, Nowy Teatr

Warsztaty krytycznego pisania

Jak pisać recenzję, aby nie zanudzić czytelnika? Jak uprawiać krytykę w Internecie i nie zginąć? Jak budować krytyczny światopogląd i bronić własnych opinii? Na te pytania starał się odpowiedzieć Roman Pawłowski, krytyk kultury z „Gazety Wyborczej” podczas warsztatów z pisania krytycznego. Uczestnicy praktycznie wypróbowali różne style i sposoby pisania, recenzując spektakle, prezentowane w ramach przeglądu tańca w Fundacji Nowego Teatru. Udział w warsztatach był bezpłatny.

Liczba wydarzeń: 1

Liczba uczestników: 15

Od października 2012, Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej

Laboratorium Projektowanie kultury

Nowatorski kurs edukacyjny w zakresie wiedzy o teatrze i współczesnej kulturze oferowany przez SWPS we współpracy z Nowym Teatrem w Warszawie. Kurs rozwija nowoczesne myślenie o kulturze i świecie społecznym, łączy teorię z praktyką teatralną, koncentrując się wokół trzech modułów:

Dziennikarstwo Kulturalne Kurator/Producent Dramaturgia

Autorką projektu LABORATORIUM „PROJEKTOWANIE KULTURY” SWPS i NOWEGO TEATRU w Warszawie jest prof. Krystyna Duniec. Jak podkreśla, jej intencją było we współpracy z Nowym Teatrem założenie „laboratorium współczesności”: „Będziemy rozmawiali o kulturze, jej najważniejszych zjawiskach i o teatrze w kontekście przemian kulturowych. Będziemy spotykali się w gronie artystów

i akademików, praktyków, reżyserów, aktorów, dramaturgów, pisarzy, producentów i badaczy. Chcemy, aby nasi słuchacze rozumieli kulturę i jej język, uczyli się promować to, co w kulturze ważne, pisać o tym, ale także tworzyć”.

Studia przygotowują do pracy z mediami, do współpracy z teatrami, instytucjami kultury oraz z placówkami edukacyjnymi.

Zajęcia z udziałem wykładowców z Instytutu Sztuki PAN i Nowego Teatru w Warszawie, a także Instytutu Teatralnego im. Z. Raszewskiego, Instytutu Kultury Polskiej UW i EEAP gwarantują nowatorski i bezprecedensowy na gruncie polskim proces kształcenia ściśle łączący teorię z praktyką teatralną. Ich celem jest rozwijanie nowoczesnego myślenia o kulturze i świecie społecznym, inspirującego intelektualnie i zawodowo.

W roli wykładowców i prowadzących klasy mistrzowskie m.in.: Dorota Sajewska, Małgorzata Sikorska-Miszczuk, Małgorzata Dzięwulska, Karolina Ochab, Marek Beylin, Maciej Nowak, Redbad Klijnstra, Małgorzata Szczęśniak, Marcel Andino Velez, Felice Ross, Krzysztof Garbaczewski i Marcin Cecko, Wojciech Tochmann.

W czasach, gdy role krytyka, komentatora, dramaturga i producenta nieraz się przenikają, wymieniają i łączą ze sobą, roczny kurs Laboratorium Projektowanie Kultury wszechstronnie przygotowuje do dzisiejszych wyzwań, odpowiada oczekiwaniom instytucjonalnym i indywidualnym aspiracjom.

LPK prowadzi także KinoFriko: spotkania dyskusyjne, prezentacje filmów, spektakli, rozmowy z zaproszonymi gośćmi, realizowane poza programem zajęć, uwzględniające potrzeby i zainteresowania uczestników i dynamicznie zmieniającą się sytuację w kulturze.

Więcej: <http://www.podyplomowe.pl/swps-warszawa/szkolenia-w-warszawie/laboratorium-projektowanie-kultury>

Wydawnictwa

Proszę Wejść

Książka Sylwii Chutnik i Mikołaja Długosza

Premiera: wrzesień 2012

„Proszę wejść” to powieść, której współautorami są osadzeni w Areszcie Śledczym Warszawa-Mokotów. Wiosną 2012 roku Sylwia Chutnik i Mikołaj Długosz znaleźli się w więzieniu, konkretnie w Areszcie Śledczym Warszawa-Mokotów przy Rakowieckiej 37. Po kilku miesiącach powstała więzienna książka „Proszę wejść”. Pomieszanie reportażu i literatury, zapis przeżyć i odczuć autorów tylko na krótko odciętych od wolności, która mimo że pozostaje na wyciągnięcie ręki, staje się coraz bardziej nieosiągalna. Spotkania z osadzonymi, ich zapiski, anatomia więzienia i wreszcie autopsje zamkniętych głów składają się na tę książkę, która daje wstrząsający wgląd w rzeczywistość po tamtej stronie. Uzmysławia, na czym polega uwięzienie i jak zmienia porządek wartości, potrzeb i tęsknot. Chutnik i Długosz są mistrzami odkrywania tego, co na pozór jawne, a w rzeczywistości całkowicie zakryte, wyparte, odrzucone.

Fotografie Długosza dopełniają niby oswojony, a jednak całkowicie stabuizowany obraz świata potocznie i niewinnie nazywanego za

kratkami. Książka laureatki Paszportu Polityki to jej kolejny literacki przewodnik po rzeczywistości stanowiący fascynującą wędrówkę po zakazanym labiryncie, w którym krzyżują się dwie rzeki o silnych i odmiennych nurtach: prawa i uczucia.

Premiera płyty: grudzień 2012

Nowa Warszawa

Wykonawcy: Stanisława Celińska (wokół), Bartek Wąsik (fortepian), Royal String Quartet w składzie: Izabella Szałaj-Zimak (I skrzypce), Elwira Przybyłowska (II skrzypce), Marek Czech (altówka), Michał Pepeł (wiolonczela).

Aranżacje: Bartek Wąsik

Reżyseria światła: Katarzyna Łuszczuk

Pomysłodawca projektu: Mike Urbaniak

Realizacja nagrania i mastering: Leszek Kamiński

Projekt graficzny: Justyna Kosińska Temperowka.pl

Fotografie: Magda Hueckel

Produkcja: Nowy Teatr

Koprodukcja: Polskie Radio SA

2013 inauguracja akcji i wernisaż

Kto ty jesteś?

Akcja społeczna, wystawa oraz promocja książki

W programie:

Przegląd filmów dla dzieci współorganizowany z NInA, spotkanie z autorami wystawy Joanną Olech i Edgarem Bąkiem, podpisywanie książki „Kto ty jesteś?”, warsztaty z Joanną Olech: O patriotyzmie inaczej. Zabawy plastyczne, językowe oraz gry słowne związane z tematem wystawy oraz warsztaty z Edgarem Bąkiem: O designie dla dzieci.

Założeniem akcji jest myśl, że patriotyzm nie powinien być dla dziecka zadaniem ponad siły. Jeśli ma stać się wewnętrznym imperatywem, a nie tylko ozdobnym kotylionem rocznicowym, to poprzez małe odruchy społecznej solidarności, na dziecięcą miarę. Tytuł nawiązuje do „Katechizmu polskiego dziecka” Władysława Bełzy z roku 1901 - popularnego wiersza, recytowanego przez wiele pokoleń. Wierszyk prosty i rytmiczny, jest zarazem napisany na wysokiej, patetycznej nucie. Takiej właśnie, jakiej chcieliśmy uniknąć, przygotowując tę kampanię.

Akcja społeczna obejmuje wystawę, kampanię plakatową, wydawnictwo książkowe, działania w internecie oraz cykl spotkań dla dzieci i młodzieży. Hasła kampanii, autorstwa Joanny Olech, bliskie są idei solidarności, wzajemnego zaufania, szacunku, ekologii, tolerancji, wolontariatu i zaangażowania na rzecz kraju. Opracowanie graficzne Edgara Bąka poszerza znaczenie tekstu i nadaje przekazowi rangę sztuki użytkowej. Całość prowokuje do dyskusji dziecka z dorosłymi - nie tylko o patriotyzmie.

Hasła kampanii:

Pomagam. Jestem patriotą.

Dużo czytam. Jestem patriotą.

Jesteśmy równi, choć różni. Każdy ma prawo być patriotą.

Nie marnuję wody. Jestem patriotką.

Naprawiam, co zepsułem. Jestem patriotą.

Patriotyzm nie ma koloru.

Jestem patriotą, a nie patriotom. Lubię język polski.

Porządkujemy z dziadkiem opuszczony cmentarz.

Jesteśmy patriotami.

Jak dorosnę, będę głosowała. Jestem patriotką.

Kampania jest udokumentowana i wydana w postaci książki dla dzieci przez wydawnictwo WYtwórnia oraz na stronie www.jestempatriota.pl

Partnerami akcji są wydawnictwo Wytwórnia i Narodowy Instytut Audiowizualny. Patroni medialni akcji: Gazeta Wyborcza, Aktivist, Eksklusiv, Traffic, Gaga, Ryms Kwartalnik, MiastoDzieci.pl, Qlturka.pl oraz TVP Kultura.

Twórcy kampanii:

Joanna Olech – autorka haseł kampanii „Kto ty jesteś?”, z wykształcenia graficzka (ASP Warszawa). Autorka wielu książek dla dzieci i młodzieży. Pisze artykuły o literaturze dziecięcej w „Tygodniku Powszechnym”, „Rzeczpospolitej”, „Nowych Książkach” i „Gazecie Wyborczej”. Od roku 2007 w zarządzie Sekcji Polskiej International Board on Books for Young People (IBBY). Współautorka podręczników PWN do języka polskiego dla gimnazjalistów. Ekspertka Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej.

Edgar Bąk – autor opracowania graficznego kampanii „Kto ty jesteś?”, z wykształcenia grafik. Zajmuje się tworzeniem komunikacji wizualnej, projektuje czasopisma, strony internetowe, plakaty. Współpracuje z instytucjami kultury m.in Centrum Sinfonia Varsovia, Muzeum Sztuki w Łodzi, Instytutem Adama Mickiewicza, BWA Wrocław i Nowy Teatrem w Warszawie. Laureat wielu międzynarodowych i krajowych nagród graficznych, w tym Society of Publication Designers New York Merit Award 2012, 2 Złoty, 1 Srebrny i 4 Brązowych Medali Klubu Twórców Reklamy, Złotej Chimery 2009.

Magdalena Kłos-Podsiadło – pomysłodawca akcji. Założycielka wydawnictwa dla dzieci i młodzieży WYtwórnia. Działa i publikuje od 2005 r. Celem wydawnictwa jest powrót do bogatej tradycji ilustrowanej książki dla dzieci lat 60 i odkrycie nowych talentów wśród najmłodszego pokolenia grafików polskich, uczniów dawnych mistrzów. WYtwórnia jako jedno z małych wydawnictw, które powstały w pierwszej dekadzie wieku zapoczątkowała odnowę, której owoce i naśladowców widać obecnie. W 2012 r. Magdalena Kłos-Podsiadło zasiadła w międzynarodowym jury konkursu dla ilustratorów Bologna Illustrators Exhibition.

Liczba widzów podczas inauguracji: 140

W czerwcu 2013 otworzyliśmy letnią kawiarnię przy Nowym Teatrze – Sezonową

Kawiarnia Sezonowa

Serwowała pyszną kawę, ciasta i lekkie przekąski. Odbываły się w niej warsztaty, czytania książek dla dzieci, seanse jogi. Przez całe wakacje zapraszaliśmy dzieci na spotkania „Lato w Sezonowej z Zakamarkami, czyli głośne czytanie książek i warsztaty plastyczne”.

7 lipca **„Mama Mu na drzewie i inne historie”**, Jujja Wieslander, il. Sven Nordqvist

14 lipca **„Piaskowy Wilk”**, Åsa Lind, il. Kristina Digman

21 lipca **„Księżniczki i smoki”**, Christina Björk, il. Eva Eriksson

28 lipca **„Inna podróż”**, Lotta Olsson, il. Maria Nilsson Thore

4 sierpnia **„Mama Mu na huśtawce”** Jujja i Tomas Wieslanderowie, il. Sven Nordqvist

11 sierpnia **„Nieźle to sobie wymyśliłeś, Albercie”** tekst i il. Gunilla Bergström

18 sierpnia **„Nusia i baranie łby”** tekst i il. Pija Lindenbaum

25 sierpnia **„Czy znasz Pippi Pończoszankę?”** Astrid Lindgren, il. Ingrid Vang Nyman

Wydawnictwo Zakamarki wydaje cenione na całym świecie i tłumaczone na dziesiątki języków szwedzkie książki dla dzieci, a od niedawna również książki francuskie. Podstawową zasadą Wydawnictwa jest publikowanie książek z wartościową treścią, dopracowanym językiem i dobrą, niesztampową ilustracją. Nasze książki tworzone są z pasją, humorem i indywidualizmem, nie pod dyktando komercyjnej mody.

Wstęp wolny.

Organizatorzy:

Kawiarnia Sezonowa

Wydawnictwo Zakamarki

Nowy Teatr

Fundacja Nowych Działań

Liczba wydarzeń: 8

Liczba widzów: 142

Wyjazdy:

Opowieści afrykańskie według Szekspira

18-19 września 2012: Teatr Stadsschouwburg, Amsterdam

9-10 grudnia 2012: Festiwal Boska Komedia, Kraków

(A)pollonia

4-7 października 2012: Seul Performing Arts Festiwal, Seul

Nancy. Wywiad

12-13 grudnia 2012: Festiwal Boska Komedia, Kraków

10-11 marca 2013: Festiwal Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych
w Łodzi

6-7 kwietnia 2014 Tuluza

15 kwietnia 2014 Festiwal Kontrapunkt, Szczecin

Nowa Warszawa

5 marca 2013 Teatr Powszechny, Łódź

19 marca 2013 34. Przegląd Piosenki Aktorskiej, Wrocław

14 kwietnia 2013 Centrum Sztuki Mościce

16 kwietnia Kraków

Nagrody

Grudzień 2012

Boski Komediant 2012 oraz Krakowska Nagroda Teatralna dla Krzysztofa Warlikowskiego za spektakl „Opowieści afrykańskie według Szekspira”.

Wrzesień 2012

Nagroda im. Aleksandra Zelwerowicza dla Małgorzaty Hajewskiej-Krzysztofik za najlepszą żeńską kreację aktorską sezonu 2011/2012, za rolę Porcji w przedstawieniu „Opowieści afrykańskie wg Szekspira”.

Październik 2012

Nominacja do Feliksów Warszawskich dla Krzysztofa Warlikowskiego za reżyserię „Opowieści afrykańskich według Szekspira”.
Nominacje do Feliksów Warszawskich dla Ewy Dałkowskiej i Piotra Polaka za role drugoplanowe w spektaklu „Opowieści afrykańskie według Szekspira”.

Styczeń 2013

Projekt muzyczny Stanisławy Celińskiej, Bartka Wąsika i Royal String Quartet „Nowa Warszawa” zebrał dwie nominacje do corocznych nagród Gazety Wyborczej Wdechy. Płytę nominowano w kategorii Wydarzenie Roku, a Stanisławę Celińską wytypowano jako kandydatkę na Człowieka Roku.

Marzec 2013

Ambasador Francji w Polsce Pierre Buhler uhonorował reżysera Krzysztofa Warlikowskiego francuskim Orderem Literatury i Sztuki w randze Komandora. „Jest pan przedstawicielem Europy kultury, autentycznie polskiej i autentycznie uniwersalnej” - mówił Buhler. Uroczystość wręczenia odznaczenia odbyła się w rezydencji ambasadora Francji w Warszawie, z udziałem wielu ludzi kultury. - Należy pan do najwybitniejszych reżyserów teatralnych, pana renoma wykracza poza granice Polski i Europy. Osiągając międzynarodową sławę, jest pan również rzeczywistym przedstawicielem dzisiejszej Europy kultury, wielojęzycznej (...), autentycznie polskiej i autentycznie uniwersalnej - powiedział Pierre Buhler.

Magdalena Popławska i Claude Bardouil nagrodzeni podwójnie! Aktorzy zdobyli nagrody publiczności oraz główne nagrody jury w kategorii Najlepsza Aktorka i Najlepszy Aktor za spektakl „Nancy. Wywiad” na XIX Międzynarodowym Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych w Łodzi.

Kwiecień 2013

TVP Kultura nagrodiła najciekawsze, najbardziej wyraziste osobowości artystyczne minionego roku coroczną nagrodą „Gwarancje Kultury”. W kategorii „Jazz, rock i inn” nagrodę otrzymał Bartek Wąsik wraz ze Stanisławą Celińską i Royal String Quartet, za płytę „Nowa Warszawa”.

Magdalena Popławska zdobyła nagrodę im. Zygmunta Duceyńskiego dla indywidualności artystycznej na Festiwalu Kontrapunkt w Szczecinie.

Czerwiec 2013

Strona Nowego Teatru, zaprojektowana przez genialny team Huncwot.com zdobyła złoto na European Design Awards jako najlepsza promocyjna strona roku!

Współpracowaliśmy z instytucjami i firmami:

Areszt Śledczy Warszawa-Mokotów
Festiwal Boska Komedia, Kraków
Regeneracja
Spółdzielnia Socjalna Stary Mokotów
Benq
Sklep Graal
Leonardo
Granna
Huncwot.com
Fundacja Nowego Teatru
Instytut Adama Mickiewicza
Polskie Radio
Alter Art
Heineken Open'er Festival
Seul Performing Arts Festiwal, Seul
TR Warszawa
Yogamudra
ASP w Warszawie
Yamaha
Fundacja Architektury
Wydawnictwo WYtwórnia

Narodowy Instytut Audiowizualny
W.A.B.
Wydawnictwo Zakamarki
Fundacja Nowych Działań
Kawiarnia Sezonowa
Muzeum Powstania Warszawskiego
IMKA
Festival d'Avignon
Les Théâtres de la Ville de Luxembourg
Théâtre National de Chaillot, Paryż
Théâtre de Liège
La Comédie de Clermont-Ferrand – scène nationale
Gosia Baczyńska
Tomasz Ossoliński
Rozbrat 44a
Festiwal Malta
SWPS
Teatr Polski we Wrocławiu
Narodowy Stary Teatr w Krakowie
My EcoLife
Garażówka
Fundacja Nizo
SieJe w Mieście

Patronat medialny:

Gazeta Wyborcza

Księgarnia Traffic Club

Aktivist

Exklusiv

Przekrój

Polskie Radio Trojka

Polskie Radio – Dwójka

Radio Tok FM

Taniecpolska.p

Glissandol

Gaga

Ryms kwartalnik

Miastodzieci.pl

Qulturka

TVP Kultura

Stroer

Otrzymywaliśmy dofinansowanie projektów w ramach programów:

Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Instytutu Adama Mickiewicza

Instytutu Francuskiego

Publiczność

Wydarzenia w Warszawie	131
Publiczność w Warszawie	24 578
Wydarzenia w Polsce	16
Publiczność w Polsce	8652
Wydarzenia zagranicą	21
Publiczność zagranicą	6048
Wydarzenia ogółem	168
Publiczność ogółem	39 278
Średnia frekwencja	68%

Struktura finansowa

Dotacja organizatora	4 345 781,00
Dotacja MKiDN	715 562,00
Dotacje od innych podmiotów ..	237 985,00
Sponsorzy	1 290,00
Umowy koprodukcyjne	339 304,00
Dochody własne	1 811 683,00
Razem	7 451 605,00

02-513 Warszawa
tel.: (+48) 22 379 33 00, 849 35 53
fax: (+48) 22 849 35 51, 379 33 01
sekretariat@nowyteatr.org
www.nowyteatr.org

Autorzy fotografii w raporcie:

Natalia Osadowska strony: 5, 17
Laurent Paillier strona: 7
Jerome Bonnet strona: 9
Tomek Tyndyk strony: 10,11
Magda Hueckel strony: 12, 14, 18, 20
Anna Makowska strony: 24, 27, 28
Konrad Pustoła strona: 29
Robert Danieluk strona: 33
Maria Wilska strona: 40